

LA JUSTA MESURA DEL FRED

Antoni Xumet Rosselló

Epíleg de Teresa Pascual

TAULA

- 8 *Nota a l'edició*
- 13 **La nuesa i el verí**
- 15 La pell del mar,
- 16 Li ressegueix el cos,
- 17 Ens hem fet grans,
- 18 La cendra,
- 19 Des de la conca buida,
- 20 M'estic a l'ample lllindar,
- 21 El record,
- 22 Esventrada de verdet,
- 23 Ha viscut tantes vegades,
- 24 Les flors negregen,
- 25 La terra d'un,
- 26 No la renyis,
- 27 Sustento amb la mirada,
- 28 Aquest sol fosc,
- 29 Es podreixen les pomes,
- 30 Una mà amiga,
- 31 **Estígia**
- 33 El teu nom,
- 34 Teniu —ens digueren,

35 Rosego el teu record,
36 Els braços d'una mare,
37 En retrobar-nos,
38 ¿Quina tomba donar-te,
39 Allò que més envejo,
40 Ets tu,
41 Els cims més alts,
42 Tot i que vàrem néixer cecs,
43 Aquest afany,
44 Mústia llavor,
45 ¿Cal naufragar,
46 Potser arribarà un dia,
47 No vessis cap llàgrima,
48 Provem de traçar un cercle,

49 **Les fulles lentes**
51 Allargues la mà,
52 No és veritat,
53 Seré immortal,
54 Indòcil animal,
55 Tot allò,
56 Llances les xarxes,
57 Aquest plugim,
58 No per insistent,
59 Parlaves,

- 60 Cavava amb ànsia de diamants,
61 Trepitjar el rostre,
62 Retorno al meu origen,
- 65 «Ombres en la mar tranquil·la»,
TERESA PASCUAL

NOTA A L'EDICIÓ

El present volum aplega tres llibres, dos publicats *La nuesa i el verí* (Ensiola, 2008), i *Estígia* (Tres i Quatre, 2014; XXXIII premi de poesia Senyoriu d'Ausiàs March, de Beniarjó, 2013), totalment revisats, i *Les fulles lentes*, inèdit. S'ha prescindit dels pròlegs i l'epíleg, així com de les citacions i les dedicatòries originals.

LA JUSTA MESURA DEL FRED

*Si la vida navega siguiendo el curso de las aguas
y la muerte a contracorriente
no podemos conocer la desembocadura.*

*Si la vida navega a contracorriente
y la muerte siguiendo el curso de las aguas
no podemos conocer la fuente.*

VLADIMÍR HOLAN

(Traducció de Clara Janés)

LA NUEVA I EL VERÍ

La pell del mar declina el seu gemec
a l'àmpit de la fosca.
Fremeix l'ombra i el renou dels astres
en cada roca imposa la certesa
d'aquest instant que no contorba res.

Li ressegueix el cos
la sang del temps.
Velada per un hàlit negre
cap llum ja no l'afrenta.
De l'absència que invoca
en serva als ulls l'espasme.

Ens hem fet grans per jugar en braços de jardins secrets.
Reconeixes l'alè dels noms que no et sobreviuen i entelen
el vidre amb àrees de miracle. Vivim perquè una mà ens
acaroni amb la mateixa cadència d'aquest vent que tot just
ara trastorna les banderes.

La cendra
dels teus morts
és talment
una pàtria.

Des de la conca buida
dels teus ulls em vares mirar.
Digues: ¿te'n recordaves
encara de mi?

M'estic a l'ample llindar de les coses oblidades. No hi fa fred, tot i que tremoli. Tremolen també les fulles, empetiteixen i les destrio pels colors del silenci. Passo els dits per damunt dels teus ossos com pels grans d'un rosari, mentre l'urna, transparent, et xucla la fesomia. I et parlo amb l'idioma amb què es parla a déu, al vent, a una roca.